

Zuzana Andrášová, 17 rokov, Spišská Belá

JUPITER

Jacob Edward Sydney

„Čo je teda láska?“ chlapec stojaci v strede javiska položil otázku. Nikto však na ňu neodpovedal. Otočil sa teda na dievča, ktoré sedelo na rebríku. „Povedz mi, drahá Venus, čo je to láska?“ dúfal, že mu dievča odpovie to, čo chce počuť. Chcel vedieť, čo je láska. Dievča sa nadýchlo sa pomaly zišlo z rebríka. „Lásku si každý predstavuje inak, drahý Jupiter. Nikto sa nezhodne na odpovedi na otázku, čo je to láska. Pre niekoho je to pocit, pre niekoho je to nádej, pre niekoho je to však vec, ktorá ho zabíja.“

„Aký máš postoj na lásku ty, drahá Venus? Ved' si predsa bohyňa lásky a krásy, čo na to vravíš ty?“

„Láska je pre mňa pojem, ktorý nedokážem opísať. Krása je pre mňa to isté. Som jediná, ktorá to vie rozlíšiť, drahý Jupiter. Vládneš im. Je to niečo tak silné vo mne, čo doslova až horí. Je to úžasný pocit, no mnoho ľudí si lásku mýli s bolesťou.“

„Možno je láska bolesť. Viem, ako láska bolí. Je to hrozné, je to akoby,..“ chlapec sa otočil na dievča a potichu k nej prišiel, „ako samovražda, o ktorej nevieš, že ju konáš.“

„Cítiš sa tak, ak sa zamiluješ do nesprávnej osoby.“ Povedalo dievča. Presne vedelo, o čom vraví. Neraz bola zamilovaná do nesprávneho človeka, neraz trpela a myslela si, že to nemôže byť horšie. No stále sa to zhoršovalo. I keď vládla láske, nedokázala ju kontrovať. Nie v jej prípade.

„Venus, čo je to krása?“ chlapec pomaly prešiel okolo dievčaťa a sadol si na zem. „To, čo láska.“ Odvetilo dievča. „Krása ide ruka v ruke s láskou. Láska je krása a zase krása je láska, drahý Jupiter.“

„V tom prípade nepoznám krásu.“ Odfrkol chlapec, pozerajúc si na ruky.

„Nechceš ju poznať, pretože ťa zranila. No zranila ťa len jedna časť, prečo nechceš spoznať tú druhú?“

„Nechcem. Neviem, nemám záujem,..“ chlapec začal menovať dôvody, no ten praví vyslovil až o chvíľu, keď nastalo ticho, „bojím sa.“ šepol do tmy a do ticha. „Bojím sa, že ak sa zamilujem do krásy, láska ma sklame. Bojím sa, že nikdy nespoznám lásku. Bojím sa, že nikdy nespoznám krásu, Venus. Povedz mi, prečo? Prečo sa bojím, prečo mám pocit, že nikdy nezažijem to, čo každý opisuje?“ chlapec skoro plakal, „tak hrozne sa bojím.“ Hlesol a hlavu sklonil do dlaní.

Dievča ho pohladilo po pleci. „Neboj sa, Jupiter. Všetko zažiješ v ten istý čas. Zamiluješ sa do krásy aj do lásky. A vieš čo? Bude to nádherné. Budeš šťastný a zažiješ to, čo chceš zažiť. Len sa musíš prestať báť.“ Dievča sa pousmialo na chlapca a vtislo mu malú pusku na líce.

Chlapec zodvihol pohľad a pozrel jej do očí. „Pomôžeš mi?“ šepol. Nevedel, čo má od dievčaťa sediacemu pri nemu čakať. Báľ sa jej reakcie. Nevedel, čo by spravil, ak by dievča povedalo nie. Pravdepodobne by si začal myslieť, že nie je dosť dobrý, tak, ako si to myslí stále.

Sebadôvera pre neho neznamená nič. Je príliš sebakritický, bojí sa všetkého a všetkých, pretože nechce už byť ďalej zraňovaný. Nadýchol sa, čakajúc odpoveď.

„Pomôžem ti.“

SATURN

Eric Michael Bravery

„Povedal si, že budeš tu a či nie?!“ chlapec zakričal na chlapca, stojaceho pred ním, „povedal si, že tu budeš vždy, keď to budem potrebovať, a či nie? Povedal si, že budeš pre mne stáť, nech sa stane čokoľvek, hovoril si mi brat a ja som ti naivne veril! Veril som ti, veril som všetkému čo si povedal, sám tomu nechápem, ako som mohol. Si taký dobrý klamár, Uranus.“ Chlapec zakrútil hlavou, odchádzajúc od druhého chlapca.

„Vieš, mal som ťa rád ako brata.“ Zašepkal ten druhý, nespúšťajúc pohľad z odchádzajúceho chlapca, „no potom si sa zmenil, robil si fakt divné veci a mne sa nezdalo, že by si sa snažil to nejako napraviť.“

Odchádzajúci chlapec sa vrátil so zaťatou päsťou, pripravený mu jednu vraziť. Prečo to robil? Hlasy v jeho hlave sa ho zmocnili tak silno, že on bol ako bábka na nitkách, ktorá robila to, čo jej hlasy nakázali. Nedokázal im odporovať. Zo začiatku sa snažil, no po čase pochopil, že je to zbytočné, bol až príliš slabý.

A stále slabým je. Chlapec päť povolil, ruku spustil vedľa svojho tela. „Nedokážem sa im brániť, sú až príliš silní a ja som až príliš slabý.“ Šepol.

„Komu sa nedokážeš ubrániť?!“ chlapec oproti nemu vykrikoval s posmechom. Nevedel totiž o tom, že jeho „brat“ má vážny problém, dokonca väčší, než si všetci mysleli.

„Hlasom.“ Odpovedal potichu, tak, akoby chcel hlasy v jeho hlave nechať kričať.

Chlapec pozrel na neho, chcel niečo povedať, no odpoveď ho tak zaskočila, že nebol schopný vydať zo seba čo i len hlásku. Zrazu mu všetko dávalo zmysel, už pochopil. Myšlienky si našli svoje miesto, zapadali do seba ako puzzle.

„Uranus, som tak slabý.“ Zašepkal znova, hlas sa mu triasol, lapal po dychu, i keď stál. Vyčerpávalo ho to. Všetko ho vyčerpávalo. „Neviem, ako sa mám ubrániť. Neviem, ako im odporovať. Neviem, ako im zakričať, aby už prestali hovoriť. Vedia, aký som slabý a využívajú to. Aj keď sú čo i len na chvíľu ticho mám pocit, že stále kričia, pritom je ticho.“

Nechávajú ma stáť, opusteného uprostred tohto sveta. Neviem, kam ísť. Nechali ma a všetko, čo robia je, že kričia. Vravajú, ako ma nenávidia, aký som nepotrebný. Ako ich utíšiť?“

„Saturn, musíš byť silný. Musíš sa im vzoprieť, i keď to bude zo začiatku ťažké. Nemôžu ťa pohltiť, nemôžu!“ zakričal, nevedel, ako mu pomôcť. Tak veľmi chcel, no netušil, ako.

„Uranus, nezvládam to. Asi bude lepšie, keď ich počúvnem.“ Chlapec so sklonenou hlavou povedal akoby bol na pokraji svojich síl, neunúval sa ani pozrieť na svojho „brata“, ktorý stál pre ním, plný smútku a beznádeje.

„Neodchádzaj.“ Hlesol cez plač, „Saturn, počuješ?! Neodchádzaj!“ tentoraz chlapec z plných pľúc zakričal na odchádzajúceho chlapca, nechcel ho stratiť. Vedel, že ho stratiť nemôže, pretože to by znamenalo jeho koniec. Koniec všetkého. Koniec jeho vesmíru.

Chcel sa rozbehnúť za chlapcom a zastaviť ho, no niečo ho držalo. Niečo, čo nedokázal opísať a tak len nemo stál, zriedkavo dýchal, pozoroval jeho brata, ktorý sa rozhodol utíšiť kričiacie hlasy v jeho hlave.

URANUS

Estel Joseph White

„Mám problém. A nie, môj problém nespočíva v tom, že ma odmietlo dievča. Nespočíva dokonca ani v tom, že sa na seba nedokážem pozrieť do zrkadla bez toho, aby som na sebe nenašiel jednu chybu. Často sa pozerám do zrkadla dlhé minúty, ktoré mi pripadajú ako hodiny, dni ba dokonca týždne, stále na sebe nájdem nejakú chybu pri ktorej som si istý, že ju nedokážem zmeniť. Neviem, možno ju ani zmeniť nechcem. No môj problém nespočíva v chybách, ktoré na sebe nachádzam. Je to vo vnútri mňa a nie na mojom povrchu. Môj problém sa môže mnohým zdať maličkosťou, ktorá sa bude dať hravo zmeniť, no ja viem, že pre mňa je to príliš zložité. Môj problém je možno tak bizarný, ako aj znie. Môj problém je ten, že sa nedokážem nikomu prihovoriť, bez toho, aby ma k tomu nedonútili, alebo, ak by ten druhý mal chuť so mnou rozprávať. Vlastne mám pocit, že vedenie dialógu so mnou je strata času. Nie som nejako pekný ani dostatočne múdry na to, aby sa so mnou hockto rozprával. No aj tak ma stále prekvapuje, že sa nejakí takí nájdú. Hrám sa, že som flegmatik, že mi je všetko jedno, no úprimne, je to len hra. Akási stena, ktorú nemienim zbúrať, pretože potom by ľudia zistili, že som vlastne klamár a podvodník. Zistili by, ako veľmi som zraniteľný a ako veľmi ma vedľa raniť. Nechcem, aby to vedeli, nestojím o ich ľútosť.“ Chlapec sediaci v strede javiska sa nadýchol. Pozorovalo ho nesmierne veľa párov očí, necítil sa dobre. Triasol sa a tak sa len pousmial a pozrel inam, aby sa ukludnil, no márne. Prišlo k nemu dievča, ktoré si sadlo k nemu.

„Neboj sa, ja ťa neopustím, počuješ? Dôveruj mi a nesklamem ťa. Sľubujem.“ Jeho dlaň vložila do tej svojej a jemne ju stislo na znak, že to myslí vážne. Chcela chlapca ukludniť, no nepomohlo to. Triasť sa začal ešte väčšmi a tak sa len spýtalo –Znervózňujem ťa?

Ihneď pokrútil hlavou na znak nesúhlasu. „Nie len.. mám trému, si až príliš milá.“ Šepol. Dievča po tejto odpovedi pustila jeho ruku, postavilo sa a nadýchlo sa. Nikto nevedel, že ona je práve tá, čo je ochotná mu naozaj pomôcť, bez toho, aby si to vymýšľala. Myslela to vážne, no vedela, že jej neuverí. Vedela, aký je, čo má rád, čo nemá rád. Vedela o ňom takmer všetko a on jej aj tak neveril a to ju nesmierne mrzelo, nevedelo, ako mu má dokázať, že

práve ona je tá, ktorú tak hľadá. Snažilo sa, no asi to nestačilo, on stále hľadal ďalej a ju nechával tak.

„Uranus, my tu pre teba budeme.“

„Uranus, neboj sa, dôveruj nám, sme tu pre teba.“

„Nám môžeš veriť.“ ,vety od ostatných sa valili jedna radosť a chlapec sa nestihol ticho smiať. Vedel, že to nemyslia vážne a tak len prekrížil ruky cez prsia a ticho sa modlil, aby nikto z nich nepoznal reč tela. Prekrížené ruky mal skoro stále a to preto, aby si ľudí nepúšťal k telu. Po všetkých tých nádejných vetách sa postavil a prišiel ku skupinke ľudí, ktorá na neho pozerala.

„Mám len jednu otázku,“ usmial sa pozrel na dievča, ktoré za ním prišlo ako prvé, „dokedy tu budete?“

Dievča takmer ihneď odpovedalo, sotva chlapec dopovedal otázku. „Vždy. Ja budem s tebou vždy.“

„Klameš.“ Povedal a otočil sa, „všetci klamete! Všetko toto je len klamstvo, tak veľké klamstvo, až mi je z toho zle!“

„Uranus mn-,“ dievča nedokázalo chlapcovi vysvetliť situáciu, to, aby pochopil, že ona to myslí naozaj vážne.

„Nie, Earth. Neklam mi. Aspoň ty buď úprimná a priznaj si, že si taká istá klamárka, ako ostatní. No, jednu vec musím uznať, ty to hráš veľmi dobre, lepšiu klamárku som asi nevidel.“

Po týchto slovách sa dievča neudržalo, rozplakalo sa a rozutekalo sa preč, ďaleko od neho, od toho, čo ju stále zraňoval a ona sa pri tom tak hrozne snažila. Ďaleko od všetkých. Ostatné planéty len zakrútili hlavou a chlapca nechali stáť samého na javisku, v tme. Urobil pár krokov dozadu, aby už ho nebolo vidno, aby už nemusel cítiť všetky pohľady a nechal sa pohltiť tmou, v ktorej trávil najviac svojho času pretože vedel, že jej sa nebude musieť prihovárať a že ani ona sa neprihovorí jemu.

NEPTUNE

Alexander Noah Sugg

„Možno chcem zabudnúť. A možno nie. Možno nechcem byť na tomto svete. Možno len nechcem byť tým, kým som. Možno chcem aspoň na nejaký čas zabudnúť na to, čo robím. Byť slobodný, nespútaný, šťastný. Aké naivné a hlúpe, nikdy som nebol šťastný. Možno budem, ak zabudnem. Tak veľmi chcem zabudnúť, avšak, podarí sa mi to len na nejaký čas. Potom to znova príde a ja sa znova cítim nešťastný, zranený, nepotrebný. Mám chuť si dať viac no viem, že nemôžem. Najprv som si myslel, že to bude zábava, robiť niečo bez toho, aby ste o tom vedeli. Stratiť kontrolu nad vaším telom, stratiť kontrolu nad sebou samým. Znie to zábavne. Škoda, že len znie. Všetko to, čo na nejaký čas zabudnem, sa nakoniec vráti ako bumerang a bolí to ešte viac, ako pred tým. Bolí to o stokrát horšie a preto stále chcem viac a viac, chcem konečne zabudnúť, nemať to pred očami. Myslel som, že potom budem v poriadku, no nestalo sa tak, pravdou je, že som ešte viac zničený, ako pred tým, i keď pocit, kedy nad sebou stratíte kontrolu je neopísateľný. Zrazu je všetko také jednoduché. Kiež by to bolo také aj v realite. Mnoho krát ani nechcem ísť spať, i keď by som mal. Nechcem spánok, pretože spánok je pre slabých. A ja slabý nie som. A možno aj som, no nechcem si to priznať. Možno som zabudol. Mnoho ľudí mi vraví, aby som prestal, no čo ak prestať nechcem? Viem, že by som mal prestať a preto sa ničím ešte viac. Aké potupné. Často krát sa ráno zobúdzam vedľa cudzincov a som si istý, že minulú noc to boli moji najlepší priatelia, i keď som nemal poňatia, čo zač sú. Vtedy mi je to všetko jedno, dôležité je zabudnúť. No praví priatelia by ma nenechali robiť to, čo robím, povedali by, aby som prestal a ja by som pil aj tak ďalej. Preto nemám nikoho, len pár cudzincov, ktorých nepoznám, no tvárim sa, že sú to moji priatelia. No ako aj ja, aj oni vedia, že nie sú. Je to všetko také zložité, potrebujem zase vidieť všetko jednoducho, potrebujem zabudnúť.“ Nadýchol sa a v ruke zvieral svoju poslednú záchranu, ktorá mu pomáhala zabudnúť, na všetky problémy, ktorými prechádzal. Bola to jeho najlepšia kamarátka a pritom vedel, že ho ničí. Chcel sa napiť, no v tom ho niekto prerušil. „Neptune, nerob to.“ šepol hlas tesne za ním, znel zúfalo. Vedel, že už ďalej nechce, ale potreboval zabudnúť. Pozrel ho hľadiska no všetko, čo videl, boli len rozmazané hlavy ľudí sediacich na sedadlách. Akoby mal v hlave kolotoč, ktorý zakaždým pridával na rýchlosti. Cítil sa zle, bolo mu to všetko tak ľúto. „Prosím, Neptune, nerob to.“ zatvoril oči, pretože už nedokázal pozorovať ten kolotoč. Počul len kroky, vedúce k nemu. „Pomôžem ti, sľubujem.“

„Rád by som ti veril.“ Ohradil sa Neptune, keď mu pre neho neznámy priateľ bral fľašku z ruky a položil ju na zem vedľa neho. Následne ho chcel zodvihnúť, no potreboval pomoc, pretože chlapec sa sám nedokázal postaviť. „Neviem, či žijem, alebo umieram.“ Šepol Neptune a zasmial sa. „Smiešne, však? To bol dôvod, prečo som to robil. Prečo som bol stále opitý. Chcel som zistiť, či žijem, alebo umieram, avšak, nikdy sa mi to nepodarilo. Chcem to zistiť. Ty nie?“ na otázku mu však nikto neodpovedal. Otvoril oči a pozrel do neurčeného bodu do steny, ktorá bola pred ním, začal sa smiať. Nikto nevedel prečo, no smial sa. Aspoň na pár sekúnd sa cítil šťastným, i keď šťastným nebol. Postavil sa, no na nohách sa držal veľmi slabo, preto no držal priateľ, hlas, ktorý bol ochotný mu pomôcť. „Prečo tu si?“ zamumlal na priateľa, ktorý na túto otázku odpovedal. „Aby som ti pomohol.“

„Aké lži.“ Znova sa zasmial, „prečo mi chceš pomôcť? Nechcem pomoc, nepotrebujem ju, som v poriadku.“ Povedal seabedomo a chcel sa pustiť priateľa, ktorý ho držal, no ten ho nepustil, pretože vedel, že by to dopadlo zle.

„Neptune, potrebuješ pomoc, si stále opitý, prečo to vlastne robíš?“ otočil si ho k sebe čelom a pozeral mu do očí. Chlapec sa však nedokázal pozrieť do očí priateľovi, nechcel to vysloviť. Nechcel, znamenalo by to, že nezabudol. A on tak veľmi túžil zabudnúť.

„Chcem zabudnúť, ani si nevieš predstaviť, ako! Oh, ako len túžim po tom, zabudnúť na všetko zlé, no vracia sa to a ja to nedokážem kontrolovať!“ napokon sa chlapec rozkričal a slzy sa mu spustili po tvári. Áno, uvedomoval si, že plače a v tom momente mu to bolo jedno. Chcel len jednu vec- zabudnúť. Vytrhol sa z priateľovho zovretia a prudko sa otočil na ľudí, ktorí sedeli v hľadisku. Pousmial sa, pretože vedel, že konečne dokázal to, čo chcel. V ten moment zabudol na všetko, na všetky problémy a tak zatvoril oči a padol na zem, odhodlaný zistiť, či za ten celý čas žil alebo umieral.

PLUTO

Lucas Ezra Wasowski

Chlapec, ktorý sedel v tme sa postavil a pomaly prešiel do stredu javiska. Pousmial sa, keď každý v hľadisku zrazu stíchol a pozeral na neho, čo urobí, povie. „Zabudli ste?“ uškrnul sa a ruky dal za chrbát. Pozrel na stenu, olízol si spodnú peru a pozrel naspäť do hľadiska. „Ja viem, že áno. A nebojte sa, nezazlievam vám to, je mi jasné, že na mňa každý zabudne. Necítim sa nijak výnimočný pre tento svet, nie to ešte pre ľudí. Nie to mať niekoho. Hocikoho. Len toho, koho každý volá priateľ. Nikoho takého nepoznám a možno ani poznať nebudem. Dôvod je jednoduchý, vystrašil by som ich. Áno, tým ich myslím ľudí. Ľudí v našej škole, na ulici, v meste. Všade. Nepoznajú ma, nevedia, čoho som schopný, ak som našťvaný, smutný alebo sklamaný. Preto ľuďom nedôverujem. Zranili by ma ešte viac, ako som teraz i keď mám pocit, že to už viac ani nejde. Každý na mňa zabudol, pre každého som len niekto, koho nemajú za potrebu poznať, niekto, kto je jednoducho stratená položka tohto sveta, uzavretá kapitola knihy, ktorú aj tak nikto nečíta. A možno aj, no kapitolu, kde som mal byť ja preskočil, aby ušetril čas. Nehovorím, že mi to je jedno, mrzí ma to. Ľudia o mne majú divnú mienku. Každý si myslí to isté, no zhodnú sa na jednej veci, či už sú mienky o mne kladné, či záporné, stále je to o mne. Pre niekoho som divný chalan, ktorý neustále pozerá do steny, pre niekoho som ten, ktorý rozpútava bitky, pre niekoho som vzorným žiakom, pre niekoho som však aj ten najlepší chlapec, akého kedy poznal. Je to smiešne a zvrátené, aké majú ľudia proti vám predsudky, ak sa s nikým nebavíte a aj keď ste sa s nimi bavili, vytvorili si vlastnú mienku, ktorá vlastne ani nemusí byť pravdivá, no vytvorili si ju s pocitom, že to je pravda, i keď pravdou z toho všetkého, čo vám povedia je minimálne percento. A ľudia tomu samozrejme veria, nechajú sa unášať davom, ako ovce, sú zmanipulovaní myšlienkami niekoho, koho vlastne ani nepoznajú. Je mi z ľudí zle. Je mi zle z toho, ako sa tvária, že je všetko úžasné, dokonalé a že sa im všetko darí,“ zvrátil tvár, „najhoršie sú páry, ktoré sa tvária, že budú spolu navždy.“ Zasmial sa a zakrútil hlavou, rukou si pretrel oko, do ktorého mu padla smietka. Potom, ako si ho pretrel sa pozrel na stranu, kde už šli dve osoby, držiace sa za ruky. Skrčil sa za strom vyrobený z papiera a pár, ktorý prechádzal parkom pozoroval najďalej.

„Neptune, počul si ten šuchot?“ dievča sa zastavilo a pozrelo na svojho chlapca, ktorý sa len zasmial.

„Bol to len vietor. Tu nikto nie je. Naozaj, neboj sa, Earth.“ usmial sa na ňu, vtisol jej malú pusku do vlasov, chlapca, stojaceho za stromom skoro naplo. Rozhodol sa teda, že ich vystraší.

„A čo ak som tu ja?“ vyšiel, dievča podskočilo a pozrelo na chlapca, ktorý stál pred nimi v čiernej košeli. „Čo ak ste tu nikdy neboli sami?“ položil znova otázku, chlapec, ktorý stál vedľa svojej priateľky sa postavil pred ňu, aby ju ochránil. Chlapec pri strome sa zasmial. „Aké nechutné.“

„Kto si?“ spýtal sa chlapec, no keď na chlapca zasvietilo svetlo, spoznal ho, ruky spustil pozdĺž svojho tela, „nie si ty ten chalan čo,..“ zamyslel sa, o chlapcovi stojacemu pred ním počul už veľa, no nikdy tomu nevenoval nejakú veľkú pozornosť.

„Ten čo?“ chlapec pri strome si prekrížil ruky na prsiach, „len to povedz, smelo do toho, som zvedavý, čo nové sa o mne dozviem.“

„Ten čo chcel vyskočiť z okna?“ nesmelo sa spýtal, pretože nevedel, či to je pravda a či nie.

„Aj som skočil, nič nové nemáš?“ znova sa zasmial, „Bože, vy ste tak hrozne naivní,“ zakrútil hlavou, „vy všetci. Veríte úplným klamstvám. Dupočul som sa, že vraj chcem vystrieľať školu, potom že som predával drogy a plno ďalších klamstiev. Prečo proste nemôžem byť taký neviditeľný tak, ako pred tým? Kedy si ma nikto nevšímal a pre každého som bol len niekto, koho nepotrebujú poznať?“

„Pluto?“ dievča vystúpilo pred svojho chlapca, no chytil ju za ruku.

„Dávaj si pozor, Earth. Je nebezpečný.“ šepol a pohľad nespúšťal z chlapca, ktorý len tak nečinne stál pri strome.

„Áno, Earth, som nebezpečný, dávaj si na mňa pozor.“ Usmial sa na dievča najviac ironicky, ako to šlo, „snažil som sa byť dostatočne dobrým pre všetkých, no na konci to je aj tak jedno, a či nie?“